

AUTOR KULTOVNÍ SÉRIE BRATRSTVO KRVE

FRANTIŠEK KOTLETA

PERUNOVA KREV

PERUNOVA KREV

FRANTIŠEK KOTLETA

PERUNOVA KREV

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

© František Kotleta, 2014, 2024

Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2014, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2014, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2014, 2024

ISBN 978-80-278-0177-0 (print)

ISBN 978-80-278-1404-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1405-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1406-0 (pdf)

Stalo se v minulém díle...

Zabil jsem Moranu. Byla to hnusná stará bohyně. Její dcery se rozhodly se pomstít. Sice nebyly tak ošklivé jako jejich matka, ale dopadly vesměs stejně. Když už jsem byl u toho zabíjení, měl jsem sejmout i krásku jménem Chors. Ta potvora mi totiž vrazila kudlu do břicha.

Máte v tom chaos? Buďte v klidu, já taky. To poslední, na co jsem byl ještě před pár měsíci ochotný věřit, byli slovanští bohové. Jenže pak jsem se s nimi setkal. Osobně a dost zblízka. Všechno to začalo, když komando složené z bohů sloužících šílenému Velesovi vtrhlo na předávku pašovaných diamantů a postřílelo nejen ukrajinské mafiány, ale i moje přátele. Já jediný jsem přežil. Problém byl v tom, že tím to neskončilo, ale teprve začalo. Můj šéf totiž jeden z těch šutrů někam zašantročil. A byl to pěkně důležitý šutr. Původně patřil bohyni Mokoši a dokázal oživovat mrtvé. Přesněji uvádět je do formy zabijáckých zombií. Jednou jsem ho použil a byla to docela sranda. Menší sranda byla, že když jsem ten šutr, který chtěl

snad každý, kdo mezi slovanskými bohy a jinými mytickými potvory něco znamenal, dal už zmíněné bohyni Chors, za odměnu mě zabila.

Jenže já žiju. Nevím proč, a už vůbec netuším, proč mě do toho kanálu zatáhl vodní démon Trebor, kterého jsem už dvakrát zabil. Tedy alespoň jsem si to myslel. Samé hádanky a otázky. Ale dokud dýchám, doufám, jak se říká. A já k tomu dodávám, že dokud žiju, tak doufám v to, že tu děvku Chors připravím o život.

Fešanda z kanálu

„Jsi vážně šeredná,“ řekl jsem upřímně.

„Já vím. Proto žiju v kanále,“ usmála se ze široka a ukázala přitom řadu tenkých ostrých zubů. Vidět ten úsměv v pěti letech, do konce života bych se pomočoval.

„No nic, dohoda je dohoda. Souložit se bude, i kdybych u toho měl zemřít,“ řekl jsem odhodlaně.

„Hodnež kluk,“ pravila zrůda a znova se ze široka usmála. Nejspíš zkoušela mou odolnost.

* * *

Ležel jsem na podlaze z červených cihel a jen slabě dýchal.

„Kap, kap, kap,“ odpadávaly ze mě na podlahu v pravidelném rytmu kapky špinavé vody.

Cítil jsem se neuvěřitelně slabý a malátný. Jako bych se probudil po nějakém hodně dlouhém spánku v nějaké zatraceně studené místnosti. Rozevřel jsem prsty na pravé ruce. Šlo to jen velmi pomalu. Úplně jsem slyšel, jak mi přitom lupou klouby.

Zkusil jsem se postavit, ale byl to hloupý nápad. Zamotala se mi hlava, a tak jsem se rychle zase schoulil do náruče podlahy.

Druhý pokus byl už mnohem méně ambiciózní. Opatrně jsem se posadil a zapřel rukama, abych zase nespádl. Tohle jsem zvládl na výbornou. Poblikávající světlo sice nebylo nic moc, ale i tak jsem dobře viděl, co zbylo z mého oblečení. Proměnilo se v podstatě v cáry. Na mnoha místech prodřené a proděravěné. Některé části dokonce vypadaly jako okousané malými ostrými zoubky.

„Brrr,“ otrásl jsem se při představě, co mě tak asi mohlo okusovat.

Největší díru v triku jsem měl na bříše. Stačilo odhrnout kousek látky, který je zakrýval, a podívat se. Žádnou ránu po noži jsem nenašel. Dokonce ani jizvu. Scvrklá a namodralá kůže plná podlitin sice nevypadala zrovna sexy, ale po tom, jak mi v bříše rejčila kudlou jedna proradná božská čubka, nezůstalo ani památky.

Vlastně mě to ani moc nepřekvapilo. Po tom všem, co jsem v posledních týdnech zažil, už by mě nepřekvapilo, ani kdyby se mi zjevil svatý Petr, nabídl mi jointa a požádal o trošku toho orálního sexu. Podlehl jsem vlastní fantazii a rychle se rozhlédl kolem, jestli někde poblíž

nečeká svatý Petr s jointem v puse a boulí v kalhotách, ale byla to naštěstí lichá obava. Vypadalo to, že jsem někde ve staré kanalizaci pod Prahou. Voda, která dole tekla a v níž zmizel Trebor, vypadala jako splašky z kanálů na povrchu. Odpadní voda z domácností by nejspíš páchla mnohem intenzivněji.

Když jsem přestal zkoumat vlastní tělo, identifikoval jsem tři různé druhy zvuků. Nejsilnějším byl hukot tekoucí vody. Dalším bylo praskání zářivky, kterou jsem sice neviděl, ale bez jejíhož občas blikajícího světla bych se těžko mohl prohlížet. A nakonec tu byl zvuk, který se nedal popsat jinak než jako šoupavý.

„Svš, svš, svš, svš,“ blížilo se ke mně.

Automaticky jsem hrábl do podpaží pro pistoli, ale nebylo tam ani pouzdro. Na kotníku to samé. Při tom marném prošátrávání jsem si uvědomil, že jediné, co mám na sobě kromě oblečení proměněného na hadry, je kamínek od té bláznivé posluhovačky Chors. Vzal jsem ho do ruky a podíval se na něj...

„Cože?“ zašeptal jsem. Kamínek, který byl předtím rozhodně tmavý a s bublinkami, takže vypadal jako šterk ze sopečné vyvřeliny, byl teď tmavě rudý. Jen ty bublinky na něm zůstaly.

„Svš, svš, svš,“ přihlásil se o pozornost zase ten šoupavý zvuk. Rozhodně se ke mně blížil.

Ať to bylo cokoliv, chtěl jsem tomu čelit vstoje. Po kolenou jsem se doplazil k širokému sloupu, který nahoře přecházel v oblouk a pak další sloup. Zapřel jsem se o něj zády a pomaličku, centimetr po centimetru, jsem se s pomocí pevné opory dokázal postavit. Zamotala se mi přitom hlava. Připadalo mi, že jsem nějak příliš vysoko.

„Mrtvý muži, kdepak jsi?“ ozval se pár metrů ode mě ženský hlas.

* * *

Pokud si dobře vzpomínám, tak poslední, kdo o mně mluvil jako o mrtvém muži, byla větrnice, která mě vážně chtěla zabít. Tohle ale neznělo, jako by mě tazatelka chtěla mít skutečně mrtvého. Ať už se blížil kdokoliv, její hlas jsem neznal. Nepochyboval jsem ale, že ho znal Trebor. Ten, na koho tady před pár minutami vyřvával, byla určitě žena, která se ke mně blížila a vydávala přitom ten zvláštní, šoupavý zvuk.

„Svš, svš,“ ozvalo se zpoza sloupu.

Za chvíli jsem ji konečně uviděl. Vytřeštil jsem oči a pak je v panice zase zavřel.

* * *

Odpovědí na zavřené oči byl hurónský smích. Veselý, přímo od srdce.

„Poslední dobou se mi to stává pořád. Pitomý Hollywood,“ řekla pobaveným hlasem příšera, která stála jenom kousek ode mě. „Ty oči můžeš klidně otevřít. Pohledem na mě nez kameníš,“ dodala.

Pomalů jsem otevřel jedno oko. Pak druhé. Vážně jsem se v kámen neproměnil.

„Omlouvám se. Pitomý Hollywood,“ řekl jsem.

„Omluva přijata, Boji zasvěcený,“ pokrčila stvůra tváře v lehkém úsměvu .

* * *

Stvůra to vážně byla. A proč ta panika se zavřenými očima? Nejspíš přirozený reflex diváka filmové klasiky. Stvoření, které jsem potkal, totiž vypadalo jako medúza ze *Souboje titánů*. Jen ty vlasy měla svoje. Byly dlouhé a slušně pocuchané, hadi v nich ovšem nebyli žádní. Ale to tělo, to byla prostě medúza. Od pasu výš vypadala jako obyčejná žena. Nahá žena, dlužno dodat. Měla vlastně docela pohlednou tvář a statné tělo s velkými prsy s masivními tmavými dvorci a velkými bradavkami, které hrdě nesla vztyčené vpřed.

Od pasu dolů už se ale postupně měnila v plaza. Neměla nohy, jen velký tlustý tmavězelený šupinatý ocas. Proto při pohybu vydávala ten podivný zvuk.

„Když nejsi medúza, kdo jsi?“ osmělil jsem se. Stvoření nevypadalo, že mě chce slupnout, tak jsem kul železo, dokud bylo žhavé.

„Má matka mě pojmenovala Zmija. Proč, to asi tušíš,“ pokrčila rameny stvůra.

„No, zkusil bych si tipnout,“ zašklebil jsem se. „Asi neměla moc fantazie,“ dodal jsem.

„Fantazie není to jediné, co mé matce chybí. Hned po narození mě šoupla na výchovu kněží ve svém chrámu. Když ho křesťané rozbili, ani se nepřišla pozeptat, jak se mi daří.“

„Jo, rodina, s tou je to vždycky těžký,“ pokrčil jsem soucitně rameny.

„Má matka se jmenuje Chors, aby bylo jasno.“

* * *

Byla to slušná třiminutovka trapného ticha. Myslím, že Zmija si to užívala. Já už méně. Jenom při vyslovení toho jména mě zabolely žaludek i ledviny naráz. Hledal jsem ve své hlavě, jestli se tam ještě někde neskrývá hlas, který mě nutil chovat se jako idiot bez špetky

logiky a pudu sebezáchovy, ale nejspíš to Chorsino kouzlo, které mě tak dlouho ovládalo, bylo pryč.

„To kouzlo už tě neovládá. Nemusíš se bát,“ přerušila nastalé ticho Zmija, jako by přesně věděla, na co myslím. „Ona ho sama definitivně zrušila tím, že tě zabila.“

„Nezabila mě,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Myslíš?“ přimhouřila oči Zmija. Ve skutečnosti to nebyla otázka.

„Trebora tě hledal na dně Vltavy dobrý týden. Proud tě odnesl hezkých pár kilometrů daleko.“

Podlomila se mi kolena. Podél zdi jsem se svezl na podlahu. Sedl jsem si a rukama se chytl za hlavu. „Potřeboval bych cigáro,“ zamumlal jsem zoufale.

„Nemůžu sloužit, Boji zasvěcený,“ pokrčila rameny.

„Takhle mi říkala ta bláznivá dívka, která sloužila u Chors, jak se jmenovala...,“ lovil jsem v paměti.

„To jméno tam nenajdeš, určitě ti ho neřekla. Málokdo ho zná. Alespoň to pravé,“ řekla Zmija.

„Aha,“ vypustil jsem z úst, jako bych snad něco chápal, ale byl jsem naprosto mimo. Absolutně mimo.

„Bez ní bys tu nebyl. Ten kámen...“, nedořekla. Místo toho ukázala směrem na můj hrudník.

Dárek od bláznivé dívky jsem vzal opatrně do ruky.

„Je to Kámen nesmrtelnosti. Kdo ho má při sobě, toho duše tělo neopustí,“ řekla, jako by něco nebo někoho citovala.

„Co to znamená?“ zeptal jsem se.

„Že ta bláznivá dívka ti dala něco, pro co by si Chors klidně sežrala vlastní nohu. Syrovou.“

* * *

Slova o žraní vlastní nohy byla to poslední, co si pamatuji. Zjevení Zmiji a informace, že jsem ležel týden na dně Vltavy jako mrtvola, to už bylo na můj poničený organismus prostě moc, takže jsem regulérně omdlel.

Probral jsem se na kanapi. Měkkém prostorném kanapi. Pravda, páchlo trochu zatuchlinou, ale co by člověk chtěl od nábytku v kanále? To kanape bylo tmavě zelené. Nejspíš si ho Zmija vybírala tak, aby jí šlo k pleti. Tedy k pleti na ocase, protože tělo od pasu výš mělo barvu normální lidské kůže. Kanape nebylo žádná Ikea. Vypadalo jako něco prvorepublikového, maximálně padesátá léta. Místnost, ve které kanape stálo, působila vlastně docela útulně.

Byl to takový budoár staré dámy. Všude ve-směs nábytek prvorepublikového, místy až rakousko-uherského původu. Místnost samotná byla tvůrci kanalizace nejspíš zamýšlená jako sklad. Uzavíraly ji masivní železné dveře ozdobené mapami rzi. Světlo v místnosti pocházelo od velké lampy stojící v rohu. Mís-to zásuvky čouhal ze zdi svazek drátů. Vážně by mě zajímalo, kdo dělal těmhle mytickým by-tostem elektrické rozvody, protože tohle klubko starých drátů pod napětím vypadalo, že brzo někoho zabije. Ale když jste nesmrtelná pohan-ská stvůra, bezpečnost domácích spotřebičů vás nejspíš moc netrápí.

Zmija seděla na koberci kousek ode mě. Že sedí, jsem poznal podle toho, že měla tělo mnohem níž, než když jsme se setkali poprvé. Technicky vzato to ale bylo jedno. Když jste na-půl had, sedíte prakticky pořád.

Nebo vlastně ležíte?

„Donesla jsem ti vodu a trochu jídla. Byl jsi týden mrtvý, nejspíš ti vyhládlo,“ usmála se Zmija a pokynula hlavou směrem k malé-mu stolečku. Byla na něm ošoupaná pet láhev plná čisté vody a balíček sušenek Opavia. Nejdřív jsem se vrhl na vodu. Kdo by to byl řekl, ale ležet týden na dně řeky, to jednoho vysuší. Když jsem do posledního drobků snědl

i sušenky, vzal jsem do ruky červený kámen a udělal na stvůru psí očka: „Myslím, že bych docela ocenil, kdybys mi to mohla vysvětlit. To s tou smrtí a tak.“

Zmija chápavě pokývala hlavou: „Nejspíš bych to měla vzít od začátku. Existence bohů se traduje až k nejvyššímu a nejmocnějšímu bohu, který měl pět potomků...“

„Vesele, Svantovíta, Černoboga, Mokoši a Peruna,“ přerušil jsem Zmiju. „To mi vyprávěla Chors po jedné moc povedené souloží,“ dodal jsem a snažil se přitom tvářit, jako že souložení její matky byla vlastně dost pěkná otrava a povinnost, kterou bych si raději odpustil. S ohledem na následný vývoj to byla i pravda.

„Správně,“ pokývala hlavou stvůra. „Tahle pětice svého stvořitele zabila, a získala tím jeho moc.“

„Tohle už mi paní matinka řekla, akorát to s tou mocí vynechala,“ zašklebil jsem se a dopil láhev vody na stole.

„Moc, kterou měli, byla obrovská. Nedokázali ji zvládnout. Ničila jejich mysl i tělo. A tak Perun vymyslel, že každý z nich vloží kus své moci do nějaké věci. Díky tomu budou s mocí dál pracovat, ale nezničí je. Každý z pěti nejmocnějších bohů proto vytvořil nějaký sobě blízký artefakt. Veles vložil moc ohně do rudého krystalu.“

Mokoše ukryla moc ovládat mrtvé do modrého kamene. Svantovít si vytvořil pohár, díky němuž každý, kdo se z něj napije, je od východu slunce až do dalšího rána nesmrtelný. Černobog vzal obyčejnou dubovou hůl a vložil do ní sílu měnit lidi ve vlkodlaky a vládnout jim...“

„Tu hůl jsem u něj viděl,“ přerušil jsem ji.

„... a Perun dal kus své moci do železné sekyry. Jeho sekyra dokázala zabít každého a zároveň překonat moc jakéhokoliv artefaktu. Každý z bohů také může vložit další kousek své moci do nějaké jiné věci. Nikdo to ale nedělal. Proč by ses chtěl dělit o moc s někým jiným? Jen Perun takový byl. Vytvořil pár dalších artefaktů, které dával jako dárky svým nejbližším. To, co máš na krku, je jeden z nich. Perun jí ho dal osobně.“

„Uf,“ vydechl jsem a pevně stiskl talisman v ruce. Představa, že vlastním něco, co vytvořil mytický vládce slovanských bohů, byla omračující. Zvláště po tom, co jsem v posledních týdnech zažil. Ta dívka mi zachránila život. Jen bych zatraceně rád jednou zjistil proč. Jaký měla důvod dávat mi něco tak mocného? Všechny své myšlenky jsem ale rychle zahnal pryč, protože Zmija pokračovala ve vyprávění. Nejspíš si užívala, že má s kým mluvit. V kanále se asi moc čilý společenský život nevedl.

„Díky moci sdílené s artefakty vládla tato pětice božských sourozenců lidem stovky let. Lidé jim obětovali, uctívali je, sloužili jim pro jejich pohodlí i pobavení. Jenže pak byl Svantovít zabit a jeho pohár zmizel. Každý podezíral každého, že si pohár přivlastnil a chce ovládnout i zbývající artefakty. Sourozenci se rozešli ve zlém a začali spolu bojovat. V jedné strašlivé bitvě byla zabita Mokoše, ale její artefakt také zmizel. Krátce nato se ztratil i Perun. Nikdo neví kam. Díky tomu ale války ustaly. Zůstali totiž už jen dva bohové s artefakty – Černobog a Veles. Mezi ně se rozdělili bohové a jejich potomci, kteří dobu válek přežili. Ti, kdo se nechtěli přidat ani na jednu stranu, se nakonec semkli kolem Svaroga, nejstaršího Perunova syna. Tyto tři frakce ovšem navzdory relativnímu míru a ukrytí se před světem, který na ně pomalu zapomněl, protože víru v jejich moc nahradila víra v ukřižovaného, pořád pátraly po ztracených artefaktech moci – Svantovítově poháru a Mokošině kameni. Proto se všichni mohli zbláznit, když se objevil Mokošin kámen.“

„Který teď díky mně vlastní Chors.“

„Ano. Chtěli jsme, aby ten artefakt získal Svarog. Zůstala by tak zachována rovnováha. Každá frakce by měla jeden artefakt moci. Jenže Trebor tu informaci o objevení Mokošina

kamene prodal Velesovi. Když jsme se to dozvěděli, málem jsme ho zabili. Dostal nůž na krk, aby ten kámen získal pro nás, jenže selhal.“

„Nemůže za to, poštvál jsem na něj zombie,“ pokrčil jsem omluvně rameny.

„Chtěli jsme tě zabít,“ podívala se mi zpříma do očí Zmija. „Kdybys byl mrtvý, nic z toho se nemuselo stát.“

Stvůra vypadala výhružně. Tak výhružně, jak jen bytost, která je napůl žena a napůl had, může vypadat, když se zamračí a říká něco o tom, že by chtěla, abych byl dávno mrtvý.

„Co to znamená ‚my‘?“ zeptal jsem se rychle, abych navedl konverzaci jiným směrem.

„Renegáti. Neutrálové. Nejsme součástí ani jedné frakce. A sami nejsme žádná frakce. Jen když je nejhůř, tak se spojíme dohromady. A když někdo sbírá artefakty, tak to je zatraceně špatně pro nás pro všechny.“

„Chápu. Narušuje to rovnováhu, což se vám nelíbí.“

„Líbí či nelíbí, o to nejde. Problém je, že vlastník více artefaktů má strašlivou moc. Jednou z výhod moci je vláda nad všemi bohy a jejich potomky. Je to moc, které nemůžeme dlouho odolávat. Bůh vládoucí několika artefakty nás dřív nebo později přinutí k tomu, abychom mu sloužili. To je konec nejen znesvářených

frakcí, ale i naší svobody. Věř mi, že ten poslední, komu bych chtěla sloužit, je moje drahá matinka,“ slovo matinka vyslovila se stejným opovržením, jaké lidé obvykle vkládají do slov jako děvka, kurva nebo politik.

„A nejen to. Legenda praví, že pokud někdo vlastní tři a více artefaktů, vrátí zpátky pohanství, prostě staré časy. Magie získá svou původní sílu, lidé zavrhnou ukřižovaného a budou opět uctívat dávné bohy,“ dodala.

„Ajaj, z toho by Ježíšek asi neměl moc velkou radost,“ zakroutil jsem hlavou.

„Tak to by rozhodně neměl,“ usmála se Zmija.

* * *

Možná za to mohlo teplo, které ve skladu panovalo. Možná mi pomohla ta voda a sušenky, ale začínal jsem se cítit o něco lépe. Kdybych si ale mohl dát sprchu a obléct si něco, co se týden neválelo na dně Vltavy, cítil bych se přece jenom ještě líp.

„Proč jsi vlastně přinutila Trebora, aby mě vylovil?“ zeptal jsem se po chvíli ticha.

„Protože Trebor je vodní démon. Voda je jeho živel. A dlužil nám to. Za to, jak to pohnojil s Mokošíným kamenem.“

„Nemyslel jsem proč Trebor, ale proč já. Proč ta námaha? Říkala jsi, že jste chtěli, abych byl mrtvý. Já jsem už mrtvý konečně byl. Navíc jsem bezcenný, když už má Mokošín kámen Chors.“ Jen co jsem to dořekl, došlo mi, že jsem sice udeřil hřebík na hlavičku, ale nemusel jsem to říkat nahlas.

Zmija můj popis situace kvitovala souhlasným pokýváním hlavou. „To máš pravdu. Ale Rožanice to tak chtěla a její přání respektuji. Chtěla, abych tě našla a řekla ti vše, co potřebuješ vědět. Tvrdila, že pak už budeš vědět, co máš dělat.“

„Rožanice?“

„Ta, které říkáš bláznivá dívka. Rožanice. První dcera Perunova se smrtelnou ženou. Bývala jeho miláčkem. Vydává se za vílu, proto se vetřela k Chors, ale není dcera Mokošina. Její matka byla člověk. Ve své době nejkrásnější slovanská dívka. Proto ji Perun svedl. Byl to jakýsi precedent, protože do té doby bohové s lidmi nesouložili. Pak se to ovšem docela drsně zvrhlo,“ zamrkala na mě chlípně.

„Ten kámen, který máš na krku, jí věnoval sám Perun. Nerozumím tomu, proč ho dala tobě,“ dodala a významně pokrčila rameny.

Zase mě rozbolela hlava. Zmija mi objasnila spoustu záhad, kolem kterých jsem pod vlivem

Chorsina kouzla jenom tápal, ale čím víc mluvila, tím víc nových otazníků přede mě kladla. Na jejich zodpovězení bude ale času dost. Teď bych si možná mohl začít užívat, že jsem to prostě všechno přežil.

„Problém je v tom, že Rožanice nebyla ve svých instrukcích příliš přesná. Například už mi neřekla, že tě sama nesmím zabít, což je něco, co se zrovna chystám udělat.“

Tolik k užívání si toho, že jsem přežil.

* * *

„Ehm,“ zakuckal jsem se. „Není problém v tom, že mám tu věcičku, díky které moje duše nepustí moje tělo?“ namítl jsem.

„Když ti ji vezmu, tak je to jedno,“ pokrčila rameny Zmija.

„Uf, a co když ti řeknu, že pokud mě zabiješ, tak nebudeš o nic lepší než tvoje matka? Ta už to udělala. Dvakrát,“ snažil jsem se zahrát na city.

„Vždycky budu lepší než moje matka, věř mi. Navíc ty jsi ten, kdo jí dal jeden z pěti nejmocnějších artefaktů. Rožanice je hodná holka, ale měla se vyjádřit jasněji. Co chtěla, jsem splnila, teď je čas užít si zabitím Chorsina zavrženého milence.“

Rychle jsem se rozhlédl po místnosti. Byla tu spousta nábytku, ale nic, co by vypadalo, že by mohlo připravit o život dvoumetrovou hadoženu. Z lehu jsem přešel do sedu a pak jsem se přihrčil na jednu stranu gauče, co nejdál od Zmiji. Vypadalo to, že se mohu i docela dobře hýbat, ale boj, to je něco jiného.

„Sakra, tak hezky jsme si popovídali – a ty takhle. Nemůžu pro tebe něco udělat? Něco, z čeho bys mohla mít větší užitek než z mé smrti?“

Zmija, která se zatím pomaličku plazila ke mně, se zastavila a její tvář se rozjasnila: „Už jsem se lekla, že se nezeptáš.“

* * *

„Sex?!“ vykřikl jsem a přitom si ji změřil od hlavy až ke konci ocasu. Teprve teď mi došlo, že ta skulinka v místě, kde končí ženské tělo a začíná hadí, je její pohlaví.

„Nebo smrt. Vyber si,“ pokrčila rameny laškovně Zmija.

* * *

„Jsi vážně šeredná,“ řekl jsem upřímně.

„Já vím. Proto žiju v kanále,“ usmála se široce a ukázala přitom řadu tenkých ostrých zubů.

Vidět ten úsměv v pěti letech, do konce života bych se pomočoval.

„No nic, dohoda je dohoda. Souložit se bude, i kdybych u toho měl zemřít,“ řekl jsem odhodlaně.

„Hodnež kluk,“ pravila zrůda a znova se ze široka usmála. Nejspíš zkoušela mou odolnost.

V tu chvíli už jsem byl svlečený a přemýšlel, jak to všechno vlastně technicky provést. Za pomoci gauče, základní geometrie a trochy té fyziky to nakonec šlo.

O samotné realizaci už se raději zmiňovat nebudu. Sám bych na ni nejraději dočista zapomněl. Zvlášť na ten okamžik, kdy blahem začala syčet. V tu chvíli se mi smrt zdála přece jenom důstojnějším řešením mé situace.

* * *

„Děkuji,“ řekla, když se blaženě natáhla na koberci a já se posadil zpátky na gauč.

„Děkuji?“ zbystril jsem. „Že tys mě ve skutečnosti nechtěla zabít?“

Zmija se pobaveně usmála.

„Ráda straším chlapy, než je ojedu. Když tenkrát křesťané zničili matčin chrám, byla to Rožanice, kdo mě zachránil. Asi by ji dost

naštvalo, kdybych tě zabila. Nemohla bych jí to udělat.“

Zůstal jsem na ni vyjeveně civět. Ta hadoděvka mě normálně sprostě ojela pod pohrůžkou násilí! Usilovně jsem přemýšlel, jak jí to vrátit. Napadaly mě hlášky jako: „Tvoje matka je víc sexy, a navíc nemá ocas, takže jsem celou dobu, co jsem to s tebou dělal, myslel na ni, navzdory tomu, že je to svině, která mě chtěla zabít, ale jinak by mi nestál;“ nebo „Až tě budu ojízďet příště, tak jediné tyčí na odchyt hadů,“ ale nakonec jsem prostě mlčel. Nějak mi došlo, že být nesmrtelná zrůda skrývající se v kanále nejspíš není žádná sranda a Zmija se prostě snaží chytit za pačesy každou příležitost, kterou jí osud nabídne. A teď jí nabídl mě. A že mě chytla pořádně za... Ne, tohle musím nějak dostat z hlavy. Spoustu alkoholu, chce to spoustu alkoholu.

Každopádně tohle se nikdy, za žádných okolností nesmí dozvědět Libor. A už vůbec ne Markéta. Do konce života by mi k narozeninám dávali užovky a syčeli na mě.

* * *

„Nevíš, co se stalo s mými přáteli potom, co mě tvoje dobrá matička k smrti probodnula?“

zeptal jsem se, když jsem se konečně dokázal trochu vzpamatovat z událostí posledních minut.

„Chromý muž a tlustá žena?“ řekla Zmija, která se slastně rozvalovala na koberci. Vypadala vážně spokojeně.

„Trebora říkal, že je Chors chytila. Nejspíš jimi nakrmí mého bratra.“

„Co?!“

„Bratra. Každý její potomek je stvůra. Rožanice říká, že je to kvůli tomu, že je hluboko uvnitř zkažená a zvrácená. Každé její dítě je zvířecí míšenec. Některé zvláště odporné rovnou zabila. Mě a spoustu dalších strčila kněžím na výchovu. Jediný, koho si nechala, je můj bratr Jastarica.“

„Taky napůl had?“ vyjekl jsem a vzpomněl jsem si, jak podrážděně Chors reagovala, když jsem se jí v břevnovské vile zeptal na potomky. Tohle byl ten důvod: všichni byli zrůdičky.

„No, tak nějak by se to taky dalo říct. Jastarica je skutečná zrůda. Nejspíš proto si ho máti nechala u sebe,“ pokrčila rameny.

„Dáme ještě jedno kolo?“ dodala laškovně.

„Ach Bože, jenom to ne,“ zaúpěl jsem. Nejen, že bych další soulož se stvůrou už asi nezvládl, ale musel jsem vypadnout. Musel jsem zachránit Libora s Markétou. To, že je Chors

chytila a hodlá je použít jako potravu pro nějaké děsivější monstrum, než je to, co jsem právě osouložil, je jako vždycky moje chyba a prostě nesmím připustit, aby mí staří spolubojovníci skončili jako něčí žrádlo.

„Ty nebudeš moc gentleman, co?“ zeptala se dotčeně.

„Říká stvůra, co mě ojela pod pohrůžkou zabítí,“ vyprskl jsem a hned svých slov zalitoval.

„Hele, Zmijo, promiň. Máš pěkný prsa a hezkej obličej a sex s tebou nebyl vlastně tak špatnej, jak se tady tvářím, a na to, že žiješ v kanále, ani moc nesmrdíš, ale já ty dva – chromého muže a tlustou ženu – mám fakt rád. Nechci, aby z nich měl tvůj bráška gáblík. Musím odsud. Musím zjistit, kde je drží a zachránit je.“

Zmija lehce pokývala hlavou. Nejspíš jsem jí dost možná řekl největší lichotku, jakou v životě slyšela, protože se zvedla a odplazila se do rohu místnosti, kde stála velká plechová skříň. I na ní už byly stopy rzi. Se skřípěním ji otevřela a vyndala z ní nůž. Rozhodně to nebyl žádný řadový kudlipich. Nůž byl z jediného kusu kovu vytvarovaného do ostří i rukojeti. Nikdy jsem nic podobného neviděl.

„Meteoritické železo ukuté kněžími v Perunově svatyni. Má moc zraňovat bohy a jejich potomky. Mohlo by se ti to hodit,“ řekla a než

bych stihl pořádně zasyčet, připlazila se zpátky ke mně.

Vzal jsem nůž do ruky. Měl určitě přes třicet centimetrů a vážil dobré kilo.

„Co za to?“

„Nášup?“ usmála se lascivně.

„Ajajaj, takový dárek nemohu přijmout,“ strkal jsem jí nůž bleskurychle zpátky do ruky.

„Ty jsi strašná upejpavka,“ zasmála se, čímž opět odhalila pusku plnou ostrých zubů, a ve velkorysém gestu mi lehce odstrčila ruku vracející nůž.

„Jen si ho nech,“ řekla a otočila se ke mně zády. „Venku se šíří, ideální čas na vylézání z kanálu.“

„Aha, jo, super,“ zamumlal jsem a vyrazil za ní. Pak jsem si ale uvědomil, že jsem pořád nahý. Vrátil jsem se ke gauči, posbíral z něho zbytky svého oblečení a oblékl se. Z větší části už uschly, ale i tak jsem vypadal jako strašák do jahod. Alespoň že ty boty zůstaly celé.

* * *

Zmija znala labyrint pražského podzemí vskutku dokonale. Většinou jsme šli v úplné tmě, ale stvůra se plazila naprosto sebejistě. Ani na chvíli nezaváhala. Zastavila se, až když naše cesta

skončila. Skrz poklop kanálu k nám prosvítalo slabé šeré světlo z ulice. Nejspíš od nějaké vzdálené pouliční lampy. Tahle část podzemí vypadala dost používaně. Bylo tu nainstalováno nové osvětlení a žebřík, který vedl nahoru, měl na sobě souvislou vrstvu šedého nátěru bez jediné stopy rzi.

Zmija se na mě podívala a bez jakéhokoliv varování mě chytla za týl a přisála své rty na mé v uslintaném francouzském polibku.

„Kdyby sis chtěl zase užít, stačí vlézt do kanálu,“ řekla, když naše líbačka na rozloučenou skončila.

„Když mé sexuální zoufalství dostoupí vrcholu, slibuji, že se stavím,“ řekl jsem, ale pro jistotu až v okamžiku, kdy jsem bezpečně stoupal po žebříku zpátky na povrch.

„A Zmijo, jsi sice šílená, ale děkuju ti, že jsi mě zachránila. A taky za ten nůž,“ dodal jsem, protože navzdory nečekanému sexuálnímu dobrodružství velmi netradičního charakteru jsem té hadoženě vážně vděčný byl.

„Není zač, krasavče. A budu čekat,“ zasmála se a s tichým „svš, svš“ zmizela v útrobách pražské kanalizace.

Rožanice

Venku nebyla až taková tma, jakou jsem čekal. Tipoval jsem, že může být něco mezi osmou a devátou večer. Odhadoval jsem, že je přelom července a srpna. Panovalo příjemné teplo, které ovanulo mé stále ještě notně prokřehlé tělo. Byl to úžasný pocit. O něco méně úžasným pocitem byl zájem skupinky Japonců, která dusala po chodníku směrem od Královského letohrádku. Nedaleko od něj jsem totiž z kanálu vystoupil. Bylo jasné, proč mě Zmija zavedla sem. Ocitl jsem se jen kousek od Břevnova. O dobré dva kilometry dál stála Chorsina vila. A kde jinde bych měl začít pátrání po svých přátelích než právě tam?

Japonci se zastavili a se zájmem mě sledovali. Nejspíš přemýšleli, nakolik jsem nebezpečný. Pak ale první z nich vytáhl foťák, a jakmile udělal jeden snímek, ostatní se jako na povel přidali.

„Hubulu, bubulu, dubulu, velký gugu jsem já, mě každá hadožena zná,“ zatancoval jsem jim, udělal několik ošklivých šklebů a odpajdal co nejdál od nich. Přitom jsem si rukou chránil

nůž schovaný v kalhotách. Jeho masivní rukojeť vyčuhovala ven, a tak jsem se ji snažil co nejvíce zakrývat dlaní levé ruky. Praha je prostě Praha. Otrhaný špinavý magor na ulici nemá problém. Skoro nikdo si jej nevšímá, každý jen sklopí zrak nebo přejde na druhou stranu ulice, a hlouček turistů má o zážitek postaráno, ale otrhaný špinavý magor na ulici s nožem, to už je jiná. To už všímaví důchodci a bojácné maminky vytácejí 158. Policajti by mohli být problém. Velký. Nejen pokud je někdo zavolá. Hlavně měšťáci, kteří mají na práci jenom nasazování botiček za špatné parkování a rozdávání pokut za nesbírání psích hovínek, hrozně rádi týrají potulné houmlesáky. A můj problém byl, že jsem neměl žádný doklad. A i kdyby, nic by to neřešilo. Předpokládám, že jsem byl v celostátním pátrání coby nebezpečný zločinec střílející po policajtech při svém útěku z nemocnice.

Prodíral jsem se tedy ulicemi, občas si zamumlal nějaké to: „Hubulu, bubulu, dubulu,“ aby měl národ hned jasno, že jsem jenom pomatený blázen, a rozhlížel se po policajtech. Jenom jednou jsem v dálce zahlédl projíždět auto státní policie, ale stačilo, abych se na chvíli schoval za strom.

„Cigáro, hubulu, bubulu, nemáš cigáro, dubulu?“ zahuhlal jsem na dvacetiletýho kluka

v metalovém outfitu. Nejdřív se leknul, ale nakonec vytáhl startku a opatrně mi ji podal.

„Oheň, bubulu,“ dodal jsem místo poděkování. Metalák chvíli přemýšlel, ale pak vyndal z kapsy zápalky a hodil je po mně.

„Si je nech, chlape,“ řekl a ostrou chůzí vyrazil co nejdál ode mě.

„Dík, kluku, bubulu,“ pustil jsem za ním slova díky a natěšeně si zapálil cigaretu. Byla to taková síla, že jsem si musel sednout na patník, aby mě cigáro nesložilo. Na chvíli se mi dokonce zamotala hlava.

Jo, bejt mrtvola, to si jeden na nikotin odvykne.

* * *

Cesta k Chorsině vile mi trvala déle, než jsem čekal. Párkrát jsem se ztratil a několikrát jsem se musel vracet. Aby ne. Byl jsem tu jen jednou. Při cestě sem mě dovezla na motorce Chors po těžké bitvě, takže jsem byl rád, že jsem z té motorčky nespádnul. Když jsem pak vilu opouštěl, měl jsem dost drsnou ostrahu složenou z Jarila, Vesny a plešouna v baloňáku, a mé myšlenky se tudíž upínaly na něco jiného než pečlivé sledování trasy. Naštěstí jsem po cestě vysomroval ještě jednu cigaretu od dvou holek,

které přede mě na zem hodily camelku, jenom aby se mě co nejrychleji zbavily, a nakonec jsem se chytil pár orientačních bodů, které mě na to správné místo přivedly.

Pohled na vilu připomínající šlechtické sídlo rozevřené ve tvaru písmene V o třech patrech a vysoké střeše pokryté červenými taškami mi sevřel hrdlo. Dost možná je tam teď někde Chors, bohyně, která mě dvakrát zabila. Poprvé přitom zařídila, abych přežil a mohla mě využít pro své potřeby. Tělesné i mocenské. Podruhé už mě chtěla jenom definitivně odklidit z cesty. Dokouřil jsem cigaretu až k filtru a doufal, že měla Zmija pravdu a kouzlo, kterým mě bohyně ovládala, je definitivně pryč. Zkusil jsem si pro jistotu představit její tvář, ale kromě vlny nenávisti a zrychleného dechu plného vzteku se ve mně nic neobjevilo.

* * *

Prošel jsem okolo vily třikrát, abych odhalil případná bezpečnostní opatření. Vypadalo to, že tu žádná nejsou. Alespoň ne taková, na která jsem byl zvyklý. Žádné kamery, žádná automaticky se rozsvěčující světla aktivovaná pohybem, žádná bezpečnostní pohybová čidla. Nic takového jsem neodhalil. Jen před vchodem u úplně

prázdného parkoviště stály dvě dívky. Bezesporu vily. Obě měly na zádech luky. Sledoval jsem je dobrou čtvrt hodinku, ale nevypadalo to, že mají v úmyslu slídit okolo vily. Nejspíš byly něco jako čestná stráž. Nebo možná jen nikomu z Chorsina fraucimoru nepřišlo na mysl, že by se vůbec někdo mohl odvážit do vily nenápadně proniknout. Nejspíš byly zvyklé pouze na čelní útoky. Nebo spíš žádné.

Stiskl jsem chladné železo Zmijina nože v zubech a s rozběhem vyskočil na zeď, která břevnovské sídlo obtáčela kolem dokola. Naštěstí měřila jen necelé tři metry. Na vrcholu jsem se zachytil prsty a pak se soukal nahoru. Napoprvé se mi to nepodařilo a zřítíl jsem se do vysoké trávy rostoucí pod zdí. Málem jsem se přitom bodl ostřím nože do ruky. Byl jsem zatraceně slabý. Pár vteřin jsem počkal a pokus zopakoval. Zeď nebyla úplně hladká, takže jsem po chvíli třepotání, kdy jsem se zoufale pokoušel vyzdvihnout nahoru jen pomocí rukou, našel oporu pro jednu nohu a pak i pro druhou. Šplhání mi zabralo snad pět minut. Můj velitel výcviku by mě za tenhle výkon nejspíš zkopal do krychličky, pak do kuličky a pak by mě poslal do civilu, ale v mém současném stavu to byl výkon přímo fenomenální. Zatraceně, vždyť dnes ráno jsem byl mrtvý

a pak jsem ještě musel osouložit ženskou, co byla napůl had!

* * *

Z vnitřní strany přiléhaly ke zdi vysoké košaté tisy. Z hlediska bezpečnosti před vetřelci to byl úplný nesmysl, ale Chors nejspíš kladla důraz na anonymitu. Mně to pomohlo se po seskoku ze zdi skrýt před případnými zraky víl. Zalezl jsem pod jeden z tisů a mezi větvemi nakukoval, jestli si mé eskapády někdo nevšiml. Všude bylo ticho a klid. Vzal jsem si nůž do ruky a rozběhl se k domu. Těch pár metrů mi stačilo, abych se slušně zadýchal. Byl jsem na tom vážně mizerně.

Přitiskl jsem se ke zdi a naslouchal. Nevím, jak moc potichu našlapují opravdové víly, ale zdálo se mi, že žádnou neslyším. Vydal jsem se proto podél zdi k zadní části domu hledat okno nebo dveře, kterými bych mohl proniknout dovnitř. První dvě okna v přízemí byla zavřená stejně jako prosklené dveře vedoucí na terasu s podlahou z mramorových čtverců a obehnanou nízkým plotkem z železných tyčí ve tvaru kvetoucích lilií. Jejich zámek ale nevypadal jako něco, s čím by si hrubé násilí nedokázalo poradit. Urval jsem si kus látky z kalhot,

což jejich vzhled nakonec jenom vylepšilo, a obvázal jí konec rukojeti nože. Měl tvar masivní železné polokoule, takže k rozbíjení věcí byl jako stvořený. Látka úderu ztlumila natolik, že na druhé straně rozsáhlého domu by nemohl nic slyšet ani vycvičený policejní ovčák.

Alespoň doufám.

* * *

V domě bylo ticho a tma. Vyhovovalo mi to, ale přišlo mi, že je to dost zvláštní. Čekal jsem tu mnohem větší život, který mě nakonec přinutí se otočit, nabrat síly a zkusit to někdy později, ale kdoví. Během svého pobytu ve vile jsem prakticky neopustil Chorsinu rozsáhlou ložnici, takže dost možná to tu takhle vypadalo pořád. Prošel jsem několik pokojů v přízemí. Kdybych byl zloděj, nejspíš bych se zbláznil blahem. Každý pokoj oplýval dokonalou kombinací starožitných kousků včetně barokních obrazů a moderních, na zakázku vyrobených designových kousků nábytku. Navíc všude stály zlaté či stříbrné sošky, vázy a různé serepetičky, u kterých jsem ani nezkoušel odhadnout, k čemu vlastně mají sloužit. Ve druhém patře to bylo naprosto stejné. Ani tady jsem nenarazil na žádné známky života.

Jen v tom třetím bylo konečně rozsvíceno na chodbě. Úplně mě to světlo oslepilo. A nejen to. Přitiskl jsem se ke zdi a zkoušel se uklidnit. Bylo jedno, jestli je tam víc víl, nebo jenom jedna. V mém současném stavu to vyjde nastejno. Ani proti jediné víle jsem neměl reálnou šanci se bránit. Střet jsem si nemohl dovolit. Potřeboval jsem jenom zjistit, kde jsou Markéta s Liborem, a vzít roha. Ideálně s nimi.

Chvíli jsem přemýšlel, jestli raději nezmizím už teď a nevrátím se, až někde seženu pořádnou bouchačku, ale pak jsem uslyšel tichý zpěv: „Sag mir, wo die Blumen sind. Wo sind sie geblieben? Sag mir wo die Blumen sind. Was ist geschehen?“

Znělo to, skoro jako by zpívala samotná Marlene Dietrich. Ten hlas ale patřil bláznivé dívce. Jediné osobě v tomhle domě, které jsem mohl důvěřovat. Bylo to neuvěřitelné. Naprosto. Otázkou zůstávalo, jestli je tam sama, nebo má u sebe i někoho dalšího. Křečovitě jsem v ruce sevřel nůž a vyrazil chodbou směrem za hlasem.

„Sag mir wo die Mädchen sind. Wo sind sie geblieben?“

Popošel jsem blíž a kromě zpěvu uslyšel i něco dalšího. Tekoucí vodu. Ujistil jsem se, že